

ЛЕВ ТОЛСТОЙ СТАРИЯТ КОН

Превод от руски: Ангел Каралийчев, —

chitanka.info

У дома имаше един побелял старец Пимен Тимофеич. Той беше на деветдесет години. Живееше при своя внук и нищо не работеше. Гърбът му беше прегънат: ходеше с тояга и едвам придвижваше краката си. Зъби съвсем нямаше, лицето му беше набръчкано. Долната му устна трепереше; когато ходеше и когато говореше, той мляскаше с устни и не можеше да се разбере какво казва.

Ние бяхме четирима братя и всички обичахме да яздим на кон. Но кротки коне за езда няхахме. Само на един стар кон ни позволяваха да яздим; този кон се наричаше Воронок.

Веднъж мама ни позволи да яздим на коне и ние всички отидохме в конюшната с прислужника. Коларят оседла за нас Воронок и пръв тръгна най-големият ми брат. Той язди дълго; язди до хармана и около градината и когато се приближи на връщане, ние извикахме:

— Хайде, сега препусни!

Най-големият ми брат почна да удря Воронок с крака и с камшик и Воронок препусна край нас.

След най-големия яхна коня вторият ми брат. И той язди дълго и също тъй с камшика засили Воронок и препусна откъм планината. Той искаше още да язди, но третият ми брат се помоли по-скоро да пусне него. Третият ми брат се разходи и до хармана, и около градината, дори и в селото и бързо препусна откъм планината към конюшната. Когато той се приближи към нас, Воронок пръхтеше, а шията и плещите му бяха потъмнели от пот.

Като дойде моят ред, аз исках да зачудя братята си и да им покажа колко хубаво яздя — почнах да подканям Воронок с всички сили, но Воронок не искаше да се отдели от конюшната. И колкото и да го удрях, той не искаше да препуска, а вървеше ходом, при това все завиваше назад. Аз се ядосвах на коня, колкото можех го биех с камшика и с краката си. Стараех се да го удрям по онези места, където го болеше повече, счупих камшика и с остатъка от камшика почнах да го удрям по главата. Ала Воронок все не искаше да препуска. Тогава обърнах назад, приближих се до прислужника и поисках по-здрав камшик. Но прислужникът каза:

— Стига сте яздили, господарю, слизайте. Защо мъчите коня?

Обидих се и рекох:

— Но как тъй, аз никак не съм яздил! Гледай как ще препусна сега. Дай ми, моля ти се, по-здрав камшик. Аз ще го разгорещя.

Тогава прислужникът поклати глава и каза:

— Ах, господарю, вие нямате милост: какво ще го разгорещавате? Та той е на двадесет години. Конят е измъчен, едва диша, пък и стар е. Ами че той е толкова стар, все едно като Пимен Тимофеич. Я да възседнете Тимофеича и да го подгонете тъй пряко сили с камшика — какво, нямаше ли да ви дожалее за него?

Спомних си за Пимен и послушах прислужника. Слязох от коня и когато погледнах как издуваше потните си хълбоци, тежко дишаше с ноздрите и помахваше проскубаната си опашница, разбрах, че на коня беше трудно. А пък аз мислех, че му е също тъй весело, както на мене. Тъй ми дожаля за Воронок, че почнах да го целувам по потната шия и да го моля да ми прости, задето съм го бил.

Оттогава пораснах голям и винаги когато видя, че мъчат коне, аз ги жаля и винаги си спомням за Воронок и Пимен Тимофеич.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.